

3. Comunicarea cu persoanele cu deficiență de auz

5. Labiolectura

Labiolectura –aptitudinea de a înțelege vorbirea după mișcările buzelor.

Pentru persoanele cu deficiență de auz reprezintă una dintre modalitățile principale de receptare a mesajului verbal. Persoanele cu deficiență de auz au dezvoltat numeroase tehnici pentru a înțelege și a comunica cu ceilalți. Labiolectura este doar o parte a unui proces de comunicare care permite înțelegerea vorbirii.

Labiolectura constă în perceperea vizuală a limbajului vorbit, bazat pe analiza mișcării buzelor și a mișcărilor mimice ale feței interlocutorului. Persoana cu deficiență de auz poate percepe prin intermediul labiolecturii și elementele care țin de ritmul și fluxul natural al vorbirii și de modalitățile de frazare.

Necesită multă concentrare și poate fi foarte obositoare. Uneori persoana care citește de pe buze poate înțelege greșit mesajul transmis de un interlocutor întrucât unele cuvinte pot fi citite greșit de pe buze pentru că imaginea lor vizuală este similară cu a altor cuvinte cu semnificație diferită.

Exemplu:

- mere, pere, bere
- fată, vată
- pat, maț, bat

Anumite sunete nu pot fi citite pe buze (de ex. „c”, „g”, „h”) ceea ce îngreunează înțelegerea anumitor cuvinte sau propoziții percepute prin labiolectură.

3. Comunicarea cu persoanele cu deficiență de auz

Labiolectura (sau citirea de pe buze) este influențată de o serie de factori:

- ambianța în care se desfășoară conversația (luminozitate),
- distanța dintre interlocutori,
- gradul de perceptibilitate vizuală al consoanelor (nu toate consoanele sunt ușor perceptibile vizual, există sunete care au aceeași imagine labiovizuală-ex. m-p-b),
- viteza cu care se vorbește,
- starea afectivă și motivațională a persoanei cu deficiență de auz.
- anumiți factori fiziologici ai persoanei care vorbește: buzele foarte subțiri și o deschidere mică a gurii, o mustață mare.